Când pe-a lumii drumuri grele obosit eşti şi setos, vino-n casa vieţii mele, Domnul meu Isus Hristos!

Pregătitu-Ți-am cămara
inimii în alb veşmânt,
unde-Ţi poţi lăsa povara
greului de pe pământ!...

**Odihneşte-a Ta Fiinţă,
în acest smerit lăcaş,
care pururi prin
credinţă,
pregătit Ţi-e ca sălaş.**

Iară setea Ta cea mare
potoleşte-o ne-ncetat,
în iubirea-mi arzătoare,
în izvorul ei curat.

Tu mi-ai dat întâi iubire,
Tu întâi m-ai odihnit,
şi deplină izbăvire
eu în Tine mi-am găsit!

Astăzi, ca recunoştinţă,
vreau, Isuse, să
primeşti,
ca-n a vieţii-mi
locuinţă
pe deplin să Te-
odihneşti.